

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 423/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. S., vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a súčasne práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 22/2011 a jeho uznesením z 26. apríla 2012, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob/201/2010 a jeho rozsudkom z 19. januára 2011 a postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb/56/2010 a jeho rozsudkom z 24. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2012 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“, resp. „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a súčasne práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 22/2011 a jeho uznesením z 26. apríla 2012, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cob/201/2010 a jeho rozsudkom z 19. januára 2011 a postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cb/56/2010 a jeho rozsudkom z 24. júna 2010.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 18. apríla 2005 «na Okresnom súde... návrh na vydanie platobného rozkazu proti žalovanému L. K. N., (ďalej len „Žalovaný“) o zaplatenie 342,88 € s príslušenstvom. Okresný súd... (ďalej len „Okresný súd“) vydal dňa 7. 6. 2005 platobný rozkaz sp. zn. 15 Rob/337/2005 a dňa 19. 7. 2005 vyznačil na platobnom rozkaze doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá nastala dňa 30. 6. 2005 (ďalej len „Platobný rozkaz“).

Dňa 23. 11. 2006 podal Sťažovateľ návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd rozhodol o vydaní poverenia súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného Platobného rozkazu. Exekučné konanie bolo na Okresnom súde vedené pod sp. zn. 11 Er/335/2007 (ďalej len „Exekúcia“).

Proti Exekúcii vzniesol námietky Žalovaný, ktorý tvrdil, že Platobný rozkaz mu nebol riadne doručený, a preto nemohol voči nemu podať v zákonom stanovenej lehote odpor. Okresný súd však tieto námietky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 11 Er/335/2007-63 zo dňa 22. 2. 2008 zamietol...

Dňa 13. 12. 2007 Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Okresnom súde návrh na obnovu konania, v ktorom bol vydaný Platobný rozkaz. Okresný súd návrh na obnovu konania zamietol uznesením sp. zn. 11 Cb/208/2007 zo dňa 25. 6. 2009, nakoľko podľa názoru Okresného súdu Platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť.

Dňa 5. 8. 2009 podal Žalovaný odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu sp. zn. 11 Cb/208/2007 zo dňa 25. 6. 2009 o zamietnutí obnovy konania. Dňa 29. 10. 2009 Krajský súd... svojim uznesením sp. zn. 15 Cob/179/2009 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu sp. zn. 11 Cb/208/2007 o zamietnutí obnovy konania... Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na obnovu konania zmeškaním subjektívnej trojmesačnej prekluzívnej lehoty... Žalovaným.».

3. Sťažovateľka ďalej uviedla, že «Aj napriek právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu, ktorým zamietol návrh na obnovu konania pre zmeškanie lehoty zo strany Žalovaného, Okresný súd svojvoľne a mimo konania o mimoriadnom opravnom prostriedku pokračoval v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 15 Rob/337/2005. Začiatkom roka 2010 v uvedenom súdnom konaní Okresný súd, po takmer piatich rokoch odo dňa keď na Platobnom rozkaze vyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, pokračoval v konaní a opätovne doručoval Žalovanému Platobný rozkaz.

Žalovaný podal dňa 03. 03. 2010 proti Platobnému rozkazu odpor a v následnom konaní sp. zn. 8 Cb/56/2010 Okresný súd v danej právnej veci opätovne rozhodol rozsudkom zo dňa 24. 6. 2010 a zamietol žalobný návrh Sťažovateľa zo dňa 18. 4. 2005. Okresný súd tak urobil napriek tomu, že na základe Platobného rozkazu bola už predtým vykonaná Exekúcia, v ktorej ten istý Okresný súd (konajúci prostredníctvom totožného zákonného sudcu) námietky Žalovaného zamietol...

Okresný súd, tak opätovne rozhodoval v právnej veci sp. zn. 15 Rob/337/2005, o ktorej už v roku 2005 a tiež v roku 2008 konštatoval, že bola právoplatne skončená a to všetko bez toho, aby vo veci bola povolená obnova konania sp. zn. 15 Rob/337/2005...

Sťažovateľ sa odvolaním zo dňa 5. 8.2010 na Krajskom súde domáhal zrušenia rozhodnutia Okresného súdu sp. zn. 8 Cb/56/2010, avšak Krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Cob/201/2010 zo dňa 19. 1. 2011 rozhodnutie Okresného súdu potvrdil. K uvedenému poukazujeme na rozpor daného rozhodnutia Krajského súdu sp. zn. 15 Cob/201/2010 s predošlým rozhodnutím Krajského súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania sp. zn. 15Cob/179/2009...

Sťažovateľ následne podal voči rozsudku Krajského súdu sp. zn. 15 Cob/201/2010 zo dňa 19. 1. 2011 dovolanie, ktoré však Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) uznesením zo dňa 26. 4. 2012 sp. zn. 3 Obdo/22/2011 odmietol.».

4. Podľa názoru sťažovateľky „Vyššie popísaným postupom Okresného, Krajského a súčasne aj Najvyššieho súdu prišlo... k porušeniu jeho základných práv na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky... aj k porušeniu práva... zakotveného v Európskom dohovore o ochrane základných ľudských práv a slobôd čl. 6 ods. 1... postupom Okresného súdu pri opätovnom doručovaní Platobného rozkazu žalovanému začiatkom roku 2010, prišlo k porušeniu... čl. 2 ods. 2 Ústavy SR...

Konajúce súdy... svojim konaním... porušili... princíp právnej istoty. Stav právnej neistoty vyvolaný vzájomne si odporujúcimi súdnymi rozhodnutiami, tak predstavuje závažné porušenie ustanovenia čl. 1 ods. 1 Ústavy...“.

5. Z obsahu sťažnosti možno usúdiť, že podstatou námietok sťažovateľky je skutočnosť, že „Podnetom a dôvodom pre opätovné doručovanie Platobného rozkazu Žalovanému boli skutočnosti zistené v rámci úplne iného súdneho konania. Okresný súd v právnej veci o vydanie Platobného rozkazu (sp. zn. 15 Rob/337/2005) svojvoľne a bez akéhokoľvek návrhu účastníkov konania využil výsledky dokazovania vykonaného v konaní o obnovu konania, ktoré bolo zamietnuté (sp. zn. 11 Cb/208/2007), a na ich základe pristúpil k opätovnému doručovaniu Platobného rozkazu Žalovanému v úplne inom a to neobnovenom konaní.“, a na ňu nadväzujúci postup (konanie) a právne závery menovaných všeobecných súdov, ktoré „rozhodli vo veci už prv právoplatne skončenej rozhodnutím formou platobného rozkazu.“.

6. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka svoje tvrdenia podporila podrobnou argumentáciou, ktorú však pre jej zásadnú zhodnosť s argumentáciou uplatnenou (produkovanou) v rámci odvolacieho a aj dovolacieho konania nie je potrebné na tomto mieste uvádzať, lebo táto je súčasťou obsahu odôvodnení rozhodnutí krajského súdu

a najvyššieho súdu, ktoré podrobil ústavný súd ústavnoprávnemu prieskumu (pozri tiež posledný odsek bodu 21).

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 47. ods. 3 Ústavy... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Okresného súdu... sp. zn. 8 Cb/56/2010 zo dňa 24. 6. 2010, rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 15 Cob/201/2010 zo dňa 19. 1. 2011 a uznesením Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obdo/22/2011 zo dňa 26. 4. 2012 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 8 Cb/56/2010 zo dňa 24. 6. 2010, rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 15 Cob/201/2010 zo dňa 19. 1. 2011 a uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Obdo/22/2011 zo dňa 26. 4. 2012 sa zrušujú a Okresnému súdu... sa prikazuje aby obnovil stav pred porušením základného práva Sťažovateľa.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1,- EUR...

Okresný súd..., Krajský súd... a Najvyšší súd... sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 323,52 EUR...“

8. Ako dôkazový materiál sťažovateľka okrem iných písomnosti predložila platobný rozkaz sp. zn. 15 Rob 337/2005 zo 7. júna 2005 s vyznačením právoplatnosti a vykonateľnosti; uznesenie okresného súdu č. k. 11 Cb/208/2007-185 z 25. júna 2009 o zamietnutí návrhu žalovaného na obnovu konania; uznesenie krajského súdu č. k. 15 Cob/179/2009-219 z 29. októbra 2009, ktorým potvrdil prvostupňové uznesenie; rozsudok okresného súdu č. k. 8 Cb 56/2010-117 z 24. júna 2010, ktorým návrh sťažovateľky o zaplatenie sumy 342,88 € s príslušenstvom zamietol; rozsudok krajského súdu č. k. 15 Cob 201/2010-149 z 19. januára 2011, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok, a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo 22/2011 z 26. apríla 2012, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky proti odvolaciemu rozsudku z 19. januára 2011.

II.

9. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv

alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

14. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie práv (pozri body 1 a 7) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 Cb/56/2010 z 24. júna 2010 a konaním mu predchádzajúcim.

15. Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľka proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Cob/201/2010 z 19. januára 2011. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozhodnutím okresného súdu.

16. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

17. Proti rozsudku krajského súdu z 19. januára 2011 podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obdo 22/2011 z 26. apríla 2012 odmietol.

18. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu z 26. apríla 2012. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie označených práv predmetným uznesením najvyššieho (dovolacieho) súdu, v sťažnosti vychádzala viac - menej z dôvodov, ktoré uviedla aj v podanom dovolaní (pozri tiež bod 6)

19. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave

medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

20. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky vo všeobecnosti upravujú ustanovenia § 236 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 OSP. V posudzovanom prípade najvyšší súd dovolanie sťažovateľky „*podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol*“.

21. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 19 a 20) preskúmal predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 22/2011 z 26. apríla 2012, ktorým tento súd dovolanie odmietol. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde v podstatnom oboznámil odvoláciu argumentáciu sťažovateľky:

„Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal procesné vady, a to odmietnutie návrhu na obnovu konania, prekážku *res iudicata* a neexistenciu návrhu na začatie konania. Mal za to, že v právnej veci o zaplatenie 342,88 eur právoplatne rozhodol súd prvého stupňa platobným rozkazom sp. zn. 15 Rob/337/2005 zo dňa 07. 06. 2005. Podaný návrh na obnovu konania bol zamietnutý a rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom. Podľa odvolateľa sa súd prvého stupňa dopustil pochybenia, pretože nebol oprávnený opätovne vo veci konať. Ďalej poukázal na porušenie zásady zákazu prejednávania veci právoplatne rozhodnutej a neprihliadol na názor Krajského súdu v Nitre, ktorý zamietol návrh žalovaného na povolenie obnovy konania pre zmeškanie lehoty. Ďalšie pochybenie vidí v tom, že súd prvého stupňa konal bez návrhu, pretože žalobca nepodal opätovne návrh v danej veci a o jeho návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté platobným rozkazom.

Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a konanie zastaviť a priznať žalobcovi trovy konania“ a podstatu (faktické a právne závery) odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia:

„Krajský súd... ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania a celého spisu dospel k záveru, že súd prvého, stupňa vec skutkovo a právne správne posúdil a dospel k správne právnemu názoru. Mal za nepochybné, že platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, keďže nebol doručený žalovanému do vlastných rúk, čo bolo preukázané. Vykonaným dokazovaním bola vyvrátená domnienka správnosti doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, preto bola správne zrušená. Následne bol platobný rozkaz doručovaný žalovanému do vlastných rúk, ktorý, podal odpor s odôvodnením, na základe čoho bol platobný rozkaz zo zákona zrušený a vec sa previedla do registra Cb.

Z uvedeného vyplýva, že sa pokračovalo v konaní vo veci začatej na návrh žalobcu, teda nešlo o ďalšiu inú vec, ale o totožnú vec, ktorá nebola právoplatne skončená.

Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. v prospech úspešného žalobcu...“

Následne najvyšší súd uviedol zásadné časti obsiahlej dovolacej argumentácie sťažovateľky:

„Žalobca podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podaním zo dňa 31. 03. 2011 z dôvodov podľa § 236 a § 237 písm. d/ O. s. p.

V odôvodnení dovolania uviedol, že na súde prvého stupňa podal návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 10 329,50 Sk s príslušenstvom a súd platobný rozkaz vydal dňa 07. 06. 2005 a dňa 19. 07. 2005 vyznačil jeho právoplatnosť a vykonateľnosť, ktorá nastala 30. 06. 2005. Následne žalobca podal návrh na výkon exekúcie.

Žalovaný podal návrh na obnovu konania, ktorý súd prvého stupňa zamietol z dôvodu, že platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť. Toto rozhodnutie odvolací súd potvrdil s odôvodnením zmeškania subjektívnej prekluzívnej lehoty /§ 230 O. s. p./. Okresný súd aj napriek uvedenému svojvoľne a mimo konania o mimoriadnom opravnom prostriedku pokračoval v konaní 15 Rob/337/2005, ktoré bolo právoplatne skončené.

Ďalej v dovolaní na strane 3, 4 /l. č. 174, 175 spisu/ uviedol súhrnný chronologický prehľad skutkového stavu od 18. 04. 2005 až do 19. 01. 2011.

V bode III dovolania uviedol vady konania, konkrétne res iudicata a nezohľadnenie povahy domnienky právoplatnosti rozhodnutia. K prekážke rozhodnutej veci uviedol, že súd prvého stupňa konal vo veci aj napriek skutočnosti, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté platobným rozkazom, ktorý nebol zrušený zákonným spôsobom t. j. v konaní o obnove konania, preto všetky ostatné konania trpia vadou, a to porušením zásady zákazu prejednávania veci právoplatne rozhodnutej /§ 159 ods. 3 O. s. p. /. V tejto súvislosti poukázal na to, že ani v konaní o obnove nebolo jednoznačne preukázané, že k doručeniu platobného rozkazu nedošlo. Žalobca poukázal na to, že samotný žalovaný platobný rozkaz neprevzal, ale ho prevzala splnomocnenkyňa s udelenou plnou mocou. Poukázal i na stanovisko doručujúceho orgánu o osobnom prevzatí platobného rozkazu žalovaným. K nezohľadneniu povahy domnienky právoplatnosti rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že doklad o doručení súdnej písomnosti má povahu verejnej listiny a údaje uvedené na doručení s považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak, ide o vyvrátenú domnienku. Poukázal i na rozhodnutie 5 MCdo/8/2008 z ktorého vyplýva, že doložka právoplatnosti vyznačená orgánom verejnej moci, t. j. súdom na jeho rozhodnutí, má charakter verejnej listiny, potvrdzuje teda pravdivosť v nej uvedených údajov. Ak niekto namieta jej obsahovú

nesprávnosť, je povinný na preukázanie svojich tvrdení ponúknuť riadne dôkazy. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR /Nález sp. zn. I.ÚS 1/03 z 02. 04. 2003/...

V dovolaní poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy... aj čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru... Podľa dovolateľa bola postupom súdov zásadným spôsobom podlomená právna istota nielen žalobcu, ale všetkých sporových strán vo všetkých súdnych sporoch rozhodovaných súdmi SR.

Uviedol, že konajúce súdy nezohľadnili skutočnosť, že kým sa nepreukáže opak, platí to, čo verejná listina deklaruje /aj doložka právoplatnosti/. Do preukázania opaku platí, že rozhodnutie je právoplatné a je potrebné naň takto prihliadať.

Navrhol napadnutý odvolací rozsudok zrušiť, rovnako i rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastaviť a priznať trovy konania... “

Svoje faktické a právne závery odôvodnil najvyšší súd takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 1/ vec preskúmal podľa § 242 ods. 1 a § 243 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní uznesenia v rozsahu napadnutého dovolaním a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ust. § 237 až § 239 O. s. p.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že dovolanie sa za určitých podmienok pripúšťa jednak proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu a jednak len v prípadoch, ak sú rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu rozdielne, ale pri potvrdzujúcom rozhodnutím odvolacím súdom dovolanie prípustné nie je, ak nebolo pripustené.

Z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo povahu predmetu konania. Spôsobilým predmetom dovolania je podľa tohto ustanovenia rozhodnutie vydané odvolacím súdom v odvolacom konaní. Na to, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd

nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti /§ 242 ods. 1/. V prípade, že dovolací súd zistil že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je však daná len tvrdením dovolateľa, ale len skutočnosťou, že k vade v zmysle § 237 rozhodnutím odvolacieho súdu skutočne došlo.

V predmetnej veci podal žalobca dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu.

Ak je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým bol výrok rozsudku súdu prvého stupňa potvrdený, je dovolanie prípustné len v prípadoch ustanovených v § 238 O. s. p. Zákonné podmienky pre podanie dovolania podľa § 238 O. s. p. však neboli splnené.

Podľa § 242 ods. 1 O. s. p. dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu napadnutého výroku, ktorý vymedzuje kvantitatívna stránka dovolania. Dovolací súd je teda viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom.

Z podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ nesúhlasil s názorom vysloveným prvostupňovým ale i odvolacím súdom. Súdom vytykal najmä to, že rozhodovali o veci právoplatne rozhodnutej.

Podľa obsahu podaného dovolania dovolateľ zastáva názor, že súdy oboch stupňov nerozhodli správne a v postupe odvolacieho súdu vidí porušenie ust. § 237 písm. d/ O. s. p.

Dovolací dôvod podľa § 237 písm. d/ O. s. p. je dovolacím dôvodom spočívajúcim v tom, že došlo k prekážke veci právoplatne rozhodnutej alebo prv začatého konania, teda ide o podmienky konania, ktoré súd skúma ex lége a v prípade, ak už v tej istej veci bolo právoplatne rozhodnuté alebo začalo prv konanie, musí bez ďalšieho konanie zastaviť /§ 104 ods. 1 O. s. p./ Prekážka právoplatne rozhodnutej veci alebo prv začatého konania je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec.

Základnou relevantnou námietkou vznesenou v dovolacom konaní je názor dovolateľa, že súd rozhodol vo veci už prv právoplatne skončenej rozhodnutím formou platobného rozkazu.

V konaní nebolo spochybnené, že súd prvého stupňa vydal platový rozkaz, ktorý doručoval účastníkom. Rozhodnutie formou platobného rozkazu sa riadi ust. § 172 a nasl. O. s. p. Základným predpokladom účinnosti rozhodnutia formou platobného rozkazu je jeho

doručenie účastníkom do vlastných rúk, pričom náhradné doručenie je vylúčené. V predmetnej veci bol vyžiadaný spis sp. zn. 11 Cb/207/2008, z ktorého bolo zistené, že v konaní o obnove /na návrh žalovaného/ bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že žalovaný platobný rozkaz osobne neprevzal, čím nedošlo k zákonnému spôsobu doručenia, teda ani nemohol nadobudnúť zákonom predpokladané účinky, tak ako správne vyslovili súdy nižšieho stupňa. Ak teda nedošlo k účinnému doručeniu platobného rozkazu, nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť, preto súd prvého stupňa nepochybil, keď platobný rozkaz žalovanému opätovne doručoval. V tejto súvislosti preto dovolací súd vyhodnotil postup súdu prvého stupňa, ktorý po doručení odôvodneného odporu, konal vo veci a rozhodol rozsudkom, za správny bez procesných pochybení. Vzhľadom na tento názor, ktorý si osvojil aj dovolací súd, sú ďalšie vznesené námietky v dovolaní týkajúce sa najmä prekážky veci rozhodnutej, právne bezvýznamné

Pre úplnosť treba k názoru dovolateľa k podanému návrhu na obnovu konania a rozhodnutia o tomto návrhu uviesť, že podaný návrh na obnovu konania, teda jeho dôvody, musia spĺňať predpoklady podľa § 228 ods. 1 O. s. p., teda návrhom na obnovu konania možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie, preto v rámci takéhoto konania súd skúma, či návrh smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu, ak nie, nemôže byť navrhovateľ takého návrhu úspešný. Vo veci vydaného platobného rozkazu bol podaný návrh na obnovu konania, ale tým, že sa v rámci dokazovania zistilo, že platobný rozkaz nebol doručený do vlastných rúk žalovaného, takýto platový rozkaz nemohol nadobudnúť právoplatnosť, čím nebola splnená podmienka podania návrhu na obnovu konania.

Dovolací súd námietku žalobcu o tom, že doklad o doručenej súdnej písomnosti má povahu verejnej listiny, nespochybňuje, ale len pokiaľ sa nepreukáže opak, pričom v tomto prípade bolo dostatočne a vierohodne preukázané, že platobný rozkaz nebol doručený žalovanému do vlastných rúk a z rovnakého dôvodu v tejto veci neobstojí ani ďalšia námietka dovolateľa odkazujúca na rozhodnutie 5 MCdo/8/2008.

V dovolacom konaní nebolo zistené procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré by malo za následok splnenie predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dovolanie podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.“

Ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na svoju konštatáciu uvedenú v bode 6 považoval za dôvodné v tejto časti (bod 21) bližšie oboznámiť odvoláciu a dovoláciu argumentáciu sťažovateľky.

22. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie najvyššieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru ústavného súdu takého rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľky. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

23. Ústavný súd pri preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, správne ustálil skutkový stav veci a relevantné zákonné ustanovenia aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy. Nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za nezlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou ustanovenými princípmi súdneho rozhodovania (čl. 144 ods. 1 ústavy).

24. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

25. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami sťažovateľky a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených práv. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom

najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia.

26. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľky o porušení označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Cob/201/2010 z 26. apríla 2012.

28. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

29. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

30. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

31. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

32. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

33. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

34. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy [všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní (každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi... za podmienok ustanovených zákonom)] predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu (pozri body 4 a 7).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu z 26. apríla 2012, ako aj krajského súdu (z 19. januára 2011) a namietaným porušením označeného základného práva [sťažovateľka neuviedla žiadne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali záver o porušení tohto práva, a tiež z dôvodu právneho záveru ústavného súdu uvedeného v bodoch 26 a 33 (konanie súdu súladné so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo spôsobiť porušenie tohto sťažovateľkou označeného základného práva)].

35. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznaním jej primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012